

# Jeesus pesee opetuslasten jalat (John. 13:1-15)

12. Pestyään heidän jalkansa Jeesus puki viitan ylleen ja asettui taas aterialle. Hän sanoi heille: »Ymmärrättekö te, mitä teille tein? 13. Te puhuttelette minua opettajaksi ja herraksi, ja oikein teette: sehän minä olen.

1. Pääsiäisjuhla oli jo tulossa, ja Jeesus tiesi, että oli tullut se hetki, jolloin hänen oli määrä siirtyä tästä maailmasta Isän luo. Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat tässä maailmassa, ja hän osoitti heille

täydellistä rakkautta loppuun asti. **2.** He olivat kokoontuneet aterialle, ja Paholainen oli jo pannut Juudaksen, Simon Iskariotin pojan, sydämeen ajatuksen, että tämä kavaltaisi Jeesuksen. **3.** Jeesus tiesi, että Isä oli antanut kaiken hänen valtaansa ja että hän oli tullut Jumalan luota ja oli nyt palaamassa hänen luokseen. **4.** Niinpä hän nousi aterialta, riisui viittansa ja kiatoi vyötäisilleen pellavaliinan. **5.** Sitten hän kaatoi vettä pesuastiaan, rupesi pesemään opetuslasten jalkoja ja kuivasi ne vyötäisillään olevalla liinalla. **6.** Kun Jeesus tuli Simon Pietarin kohdalle, tämä sanoi: »Herra, sinäkö peset minun jalkani?» **7.** Jeesus vastasi: »Tätä, minkä nyt teen, sinä et vielä käsitä, mutta myöhemmin sinä sen ymmärrät.» **8.** Pietari sanoi hänelle: »Sinä et ikinä saa pestä minun jalkojani!» Jeesus vastasi: »Jos minä en pese sinua, ei sinulla ole sijaa minun luonani.» **9.** Silloin Simon Pietari sanoi: »Herra, älä pese vain

jalkojani, pese myös kädet ja pää.»

**10.** Tähän Jeesus vastasi: »Se, joka on kylpenyt, ei tarvitse pesua, hän on jo puhdas. Ja te olette puhtaita, ette kuitenkaan kaikki.» **11.** Jeesus tiesi, kuka hänet kavaltaisi, ja siksi hän sanoi, etteivät he kaikki olleet puhtaita. **12.** Pestyään heidän jalkansa Jeesus puki viitan ylleen ja asettui taas aterialle. Hän sanoi heille: »Ymmärrättekö te, mitä teille tein? **13.** Te puhuttelette minua opettajaksi ja herraksi, ja oikein teette: sehän minä olen. **14.** Jos nyt minä, teidän herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, tulee myös teidän pestä toistenne jalat. **15.** Minä annoin teille esimerkin, jotta tekisitte saman minkä minä tein teille.

.....

Eukaristia, uskon ja rakkauden  
salaisuus\*

**83.** *Pääsiäisjuhla oli jo tulossa, ja Jeesus tiesi, että oli tullut se hetki, jolloin hänen oli määrä siirtyä tästä maailmasta Isän luo. Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat tässä maailmassa, ja hän osoitti heille täydellistä rakkautta loppuun asti.[1]* Pyhän Johanneksen sanat ilmoittavat evankeliumin lukijalle, että jotain suurta oli tapahtuva sinä päivänä. Tämä täynnä lempeyttä oleva johdanto on verrattavissa pyhän Luukkaan vastaavaan: *Hän sanoi heille: Hartaasti olen halunnut syödä tämän pääsiäisaterian teidän kanssanne ennen kärsimystäni.[2]*

Aloittakaamme pyytämällä Pyhää Henkeä auttamaan meitä ymmärtämään Kristuksen jokainen ele. Haluamme elää yliluonnollista elämää, ja Herra on näyttänyt meille, että hän haluaa antaa itsensä sielumme ravinnoksi. Me tunnustamme, että vain hänellä on *ikuisen elämän sanat.[3]*

Usko saa meidät tunnustamaan Pietarin kanssa: *Me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä.*<sup>[4]</sup> Tämä usko, yhdessä hartautemme kanssa, saa meidät ottamaan mallia Johanneksen rohkeudesta, lähestymään Jeesusta ja laskemaan päämme mestarin rinnalle.<sup>[5]</sup> Hän rakasti omiaan palavasti, ja kuten juuri kuulumme, hän rakasti heitä loppuun asti.

Jokainen yritys selittää kiirastorstein salaisuus jää puutteelliseksi. Ei kuitenkaan ole niin vaikeaa kuvitella, mitä Jeesuksen Sydän tunsi tuona Golgatan uhria edeltäneenä iltana, joka oli hänen viimeinen iltansa omiensa kanssa.

Miettikää niinkin inhimillistä tapahtumaa kuin kahden toisiaan rakastavan ihmisen eroamista. He haluaisivat pysyä aina yhdessä, mutta jokin velvollisuus pakottaa heidät eroamaan toisistaan. He eivät

mieluiten eroaisi koskaan, mutta asia ei ole heidän päätettävissään. Vaikka ihmisten rakkaus on suurta, sen rajallisuus pakottaa sitä turvautumaan symbolisiin eleisiin. Toisistaan eroavat antavat toisilleen jotain muistoksi, vaikkapa valokuvan, joka on varustettu niin palavalla omistuskirjoituksella, että se tuntuu lähestulkoon leimahtavan tuleen. Enempää he eivät voi tehdä, sillä ihmisten mahti ei ole yhtä suuri kuin heidän tahtonsa.

Jumala voi kuitenkin tehdä sen, mihin me emme pysty. Jeesus Kristus – tosi Jumala ja tosi ihminen – ei jätä meille symbolia, vaan todellisuuden: hän itse jää luoksemme. Hän menee Isän luo, mutta samalla jää ihmisten luokse. Hän ei jätä meille pelkkää lahjaa pitämään yllä hänen muistoaan, ei ajan myötä hälvenevää kuvaa, joka kellastuisi ja haalistuisi pian ja joka olisi merkityksetön niille, jotka eivät olleet paikalla

tuona rakkauden täyttämänä  
hetkenä. Leivän ja viinin muotojen  
alla hän itse on todella läsnä:  
ruumiillaan, verellään, sielullaan ja  
jumaluudellaan.

---

\* Saarna kiirastorstaina, 14.4.1960.

[1] Joh. 13:1.

[2] Luuk. 22:15.

[3] Joh. 6:68.

[4] Joh. 6:69.

[5] Ks. Joh. 13:25.

---